

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

3. Carolus Maigrot Sacerdos &c. Acta Causæ Rituum, seu Cæremoniarum
Sinensium complectentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

Cum alijs ab Innocentio X. sub die quinta Augusti 1653. pro Confraternitate Beatæ Mariæ, vulgò del Soccorso in Ecclesiâ PP. Societatis Jesu Sanctæ Fidei in Indijs Occidentalibus, & ab Innocentio XI. sub die 20. Martij 1680. pro alia idem Confraternitate Beatæ Mariæ Virginis, Auxiliatricis in Ecclesiâ Sanctissimæ Trinitatis eorundem Patrum Societatis Oeniponti, nec non ab eodem Innocentio XI. sub die quinta Martij 1682. pro simili Confraternitate Beatæ Mariæ Virginis de bono remedio in Ecclesiâ Fratrum Excalceatorum Ordinis Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum Taurini canonicè erectis, & respectivè nuncupatis, de Omnipotentis Dei misericordiâ, & Apostolicæ Sedis clementia nonnullæ Indulgentiæ fuerint concessæ, & ad notitiam subindè Eminentissimorum, & Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum pervenerint quædam folia, seu Summaria variis temporibus, atque in diversis locis Italiæ, & extra Italiam relativè ad dictas indulgentias impressa sub hoc titulo *Lega spirituale de viventi fermata cõ Morti*, quæ prævio maturo, ac diligenti examine in multis contraria, & non parùm diffusa dictorum Brevium dispositionibus ab Eminentissimis Patribus sunt reperta videlicet.

Primò. Quia in Titulo Summarii Taurinensis Indulgentiæ, quæ solitis Christifidelibus in hac vita degenitibus fuerunt concessæ ad ipsos etiam Defunctos, & quidem principaliter extensæ reperiuntur, & in folijs, seu Summariis, quæ referuntur ad Confraternitates Civitatum Sanctæ Fidei, & Oeniponti assumitur titulus proprio Marte excogitatus, scilicet: *Lega spirituale de viventi fermata cõ mortis*, contra tenorem dictorum Brevium.

Secundò. Quia Indulgentiæ quæ certis, ac determinatis personis, ac locis, in quibus prædictæ Confraternitates canonicè erectæ sunt, in dictis Brevibus conceduntur, ad omnes, & quoscumque totius Orbis Christifideles, qui pro eorum libitu, nulla servata forma, seu solemnitate nomen dederint, & iisdem Confraternitatibus adscripti fuerint, Indulgentiæ prædictæ extenduntur, contra mentem Pontificum in dictis Brevibus satis expressam, in quibus præcipuè Indulgentiæ Confraternitatum prædictarum Confratribus, & Confororibus, hæc, vel illa opera pia exercentibus, vel certis anni diebus Ecclesiis præfatas Civitatum Sanctæ Fidei, Oeniponti, & Taurini devotè visitantibus, concessæ leguntur.

Tertiò demum, quia in folijs, seu Summariis prædictis ipsi etiam ubique locorum Defuncti Confraternitatibus hujusmodi adscribuntur, vel adscribi dicuntur, postquam aliquis ex Fidelibus viventibus pia quædam opera pro illis expleverit, cum tamen de his nulla in dictis Brevibus mentio habeatur.

Propterea his, atque alijs attentè perspectis, & coram Sanctissimo D. N. Clemente Papa XI. relatis, Sanctitas Sua de consilio dictorum Eminentissimorum Patrum, nedum folia, seu Summaria prædicta quocumque idiomate, & quocumque loco impressa, veluti dictorum Brevium dispositionibus contraria, prohibuit, & damnavit, sicut illa præfenti Decreto damnat, & prohibet; verùm etiam uti nullas, atque invalidas, nulliusque roboris assertas descriptiones Confratrum, & Confororum, quocumque loco extra Civitates Sanctæ Fidei, Oeniponti, & Taurini factas declaravit, prout hoc ipso Decreto annullat, & respectivè prohibet, falsis, & firmis, atque in suo robore permanentibus iis omnibus, quæ in dictis Brevibus conceduntur.

Joseph Bartolus S. Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius

Die 8. Augusti 1703. Supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apo-

stolorum, Palatij S. Officij, ac in alijs locis solitis, & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum SS. Inquisitionis Curf.

DECRETUM.

Quo liberculus inscriptus *Lotto spirituale &c.* damnatur cum alijs ordinationibus.

Feria 4. die 18. Julij 1703.

IN Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Conventu Sanctæ Mariæ super Minervam coram Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Examinatis Documentis exhibitis ad probandam validitatem Indulgentiarum, quæ ut asseritur concessæ fuerunt ab Alexandro VI. Coronis S. Brigittæ, & ab Urbano VIII. Crucibus, quæ vocant S. Turribii, examinatis etiam quibusdam folijs impressis Romæ, Venetijs, & forsan alibi cum titulo: *Lotto Spirituale per le povere Anime del Purgatorio molto bisognose di Christiano soccorso &c.*, in quibus præscribitur modus suffragandi per quamdam speciem sortis Animabus, quæ in Purgatorio cruciantur; matureque omnibus perpensis, iisdem Eminentissimi decreverunt.

Quoad Indulgentias concessas, ut prætenditur Coronis S. Brigittæ, declarandas esse apocryphas, & nullius roboris, ac momenti; sine præjudicio tamen Indulgentiarum à Leone X. dictis Coronis concessarum 6. Idus Julij 1515.

Quoad indulgentias, ut prætenditur concessas Crucibus S. Turribii circa quas fuerunt relata Decreta alijs edita à Sacra Congregatione, tanquam falsas esse prohibendas.

Quo verò ad prædicta folia impressa cum titulo: *Lotto spirituale &c.* esse ubique suppressenda, non propter suffragia pro iisdem Animabus, quæ sancta sunt, sed propter dictum titulum, & modum, qui est prophanus, & Christiana pietate planè indignus.

Nemo igitur cujuscumque ordinis, gradus, & conditionis existat, Indulgentias, Summaria ipsarum, si quæ sunt, & respectivè folia præfata promulgare, apud se retinere, imprimere, vel imprimi curare audeat, sed statim à præfenti Decreti notitia, quicumque eadem Summaria, & folia habuerit, locorum Ordinariis, aut hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere teneatur, sub poenis in Brevibus, seu Constitutionibus Apostolicis contentis.

Joseph Bartolus S. Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

Die 8. Augusti 1703. Supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Palatij S. Officij, ac in alijs locis solitis & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum SS. Inquisitionis Curforem.

ACTA

Causæ Rituum, seu Cæremoniariarum Sinensium complectentia,

I.

Mandatum, seu Edictum D. Caroli Maigrot Vicarii Apostolici Pokenis in Regno Sinarum, nunc Episcopi Cononensis.

II.

Quæſita ex eodem Mandato, ſeu Ediſto excepta, Sacræ Congregationi Sanctæ Romanæ, & Uniuerſalis Inquiſitionis propoſita.

III.

Reſponſa data iisdem Quæſitis à præſatâ Congregatione.

IV.

Decretum à Sanctiſſimo D. N. D. Clemente diuina Prouidentiâ Papa XI. in eadem Congregatione die xx. Novembris 1714. editum, quo dicta Reſponſa confirmantur, & approbantur.

M A N D A T U M.

ſeu Ediſtum Domini Caroli Maigrot Vicarii Apoſtolicî Fokienſis in Regno Sinarum, nunc Epîſcopi Cononenſis.

Carolus Maigrot Sacerdos, Vicarius Apoſtolicus Fokienſis, Sacræ Facultatis Pariſienſis Doctor, Sociuſque Sorbonicus omnibus Vicariatus noſtri Conſacerdotibus ſalutem in eo, qui eſt omnium vera ſalus. Ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, appulimus, Nobis ſemper hæc Vicariorum Apoſtolicorum ſolicitudo præcipua pars viſa eſt, ut diverſis quæſtionibus, de quibus inter Miſſionarios jamdiu controvertitur, finem, ſi fieri poſſet, afferrent: Sin minus, regulam Miſſionariis traderent, quæ donec Apoſtolica Sedes controverſiam dijudicaret, æquali ab omnibus uſu, & ratione ſervaretur. Neque enim, quod ſæpius gementes conſpeximus, ſine magno Eccleſiarum iſtarum detrimento accidit, ut Evangelii Miniſtri in rebus, quæ ad Dei cultum, & Idololatriæ extirpationem attinent, inter ſe non conſentiant; Ut quod alii ſine Idololatriæ labe fieri poſſe non putent, hoc alii Chriſtianos facere permittant, aut etiam ad faciendum adhortentur, utque illi ipſi, qui certos uſus ſuperſtitioſos eſſe arbitrantur, eoſdem pro bono pacis interdum tolerant. Et qua mali tolerantia malum radices agere, atque in dies incrementum accipere, diuturnâ experientia cognovimus.

Et quidem plerique Vicariatus noſtri Miſſionarii hanc in quæſtionibus tanti momenti non ſententiarum modo diſcrepantiam, ſed praxiſ, & uſus diſſimilitudinem tolli magnoperè cupientes noſtram pro eo, quo indigni fungimur, Vicarii Apoſtolicî munere ſententiam ſcificitati ſunt: ac ne continuis conſcientiæ ſcrupulis, & angoribus premerentur, aliquid ſaltem per interim à nobis decerni ſæpius inſiſtant: Rerum autem gravitas fecit, ut non ita citò reſponderimus, atque illi exoptabant: Eſt enim jam à multo tempore bon. mem. Epîſcopi Heliopolitani, olim Vicarii Apoſtolicî Fokienſis, & Sinarum Miſſionum generalis Adminiſtratoris juſſu, cum ſuas nobis vices demandaret, hiſ rebus incumberemus, nova tamen, & acrior diligentia, poſtquam ad Apoſtolicum Vicariatum à S. Sede electi fuimus, adhibenda eſſe viſa eſt. Quâ in re, id verè affirmare poſſumus, nihil à nobis ſpontè prætermiſſum fuiſſe, ut ſive ex Sinicis fontibus, ſive ex Commentariis hoc in genere Europæo Idiomate conſcriptis, quoſcumque habere poterimus, ſive ex eruditorum Virorum conſortio, veritatem indagaremus. Et quod omnium maximè neceſſarium eſt, Deum jugi Sacrificio, & affiduis precibus obſecravimus, ut tenebras noſtras illuminaret, & ſemitas ſuas, quodque noſtras illuminaret, & ſemitas ſuas, quodque noſtras illuminaret, & acceptum eſt in oculis ſuis, edoceret.

Cum itaque Decretis, & Conſtitutionibus Apoſtolicis ſancitum ſit ad Apoſtolicos Vicarios ſpectare, ut iſs, quæ ad Cultum Divinum, &

bonos mores pertinent, intra ſuorum Vicariatuum fines provideant, ut hac in parte Officio noſtros faciamus fatiſ, & ſingulis Vicariatus noſtri Miſſionariis obſervanda præcipimus, quæ ſequuntur, donec aliter ab Apoſtolica Sede decretum fuerit.

Primò. Excluſis nominibus Europæis, quæ nonniſi barbaro quodam modo Sinicis literis, & vocibus exprimi poſſunt, Deum Opt. Max. longo uſu recepto nomine Tien Chu, Cœli Dominum appellandum eſſe ſtatuumus, ita duæ aliæ Sinicæ Voces Tien Cœlum, & Xang Ti ſupremus Imperator proſuſ repellantur; Multò minus affirmetur id, quod Sinæ præſatis nominibus Tien, & Xang Ti intelligunt, Deum eſſe, quem Chriſtiani colimus.

Secundò. Diſtrictè prohibemus, ne in ullâ Eccleſiâ Tabella quædam, cui hæc duæ literæ Cœlum Colito King Tien inſcriptæ ſunt, appendatur, & ubicumque appenſa fuerit, intra duos meſes auferri mandamus, cum aliis ejuſdem ſenſus Tabellis, & Verſibus, in quibus nomina Tien, & Xang Ti Deo affiguntur, ac noſtro quidem iudicio, cum omnes illæ Tabellæ, tum ea in primis, quæ literas King Tien continet ab Idololatria excuſari non poſſint. Tametsi verò non ita certa res eſſet, ac nobis videtur, vel ipſa periculi ſuſpicio, ne ab Evangelii Miniſtris abominatio deſolationis in loco ſacro collocetur, nos ab ejuſmodi Tabellis detertere debet: Maximè cum experientia nobis conſtet eos Vicariatus noſtri Miſſionarios, quorum in Eccleſiis illæ Tabellæ non habentur, nihilo ad Evangelium prædicandum imparatiores eſſe, nec minorem, quàm alii, laborum ſuorum fructum percipere.

Tertiò. Quæſita ſuper Capitibus Summo Pontifici Alexandro VII. propoſita multis in rebus non eſſe veridica declaramus: ac proinde Miſſionarios reſponſis ab Apoſtolicâ Sede, rectè quidem, & ſapienter, at juxta circumſtantias in dubiis expreſſas datis, inniti non poſſe, ad uſitatum apud Sinas Conſucii, & Progenitorum cultum permittendum.

Quartò. Miſſionarii nullatenus, nullaque de cauſâ Chriſtianiſ permittant ſolemibus, quæ ſemel, & iterum ſingulis annis Conſucio, & Progenitoribus offerri ſolent, Sacrificiis, ſeu oblationibus præeſſe, miniſtrare, aut intereſſe; quas oblationes ſuperſtitione imbutas eſſe declaramus.

Quintò. Miſſionarios, qui in locis, ubi Evangelio operam navant, Tabellarum in Deſunctorum honorem privatis in Domibus erectarum uſum abolere ſtuduerunt, magnoperè laudamus, atque, ut eo, quo cœperunt, pede in poſterum pergant, adhortamur: Ubi verò hunc uſum tollere difficilius erit, ad hoc ſaltem res temperamentum revocetur, ut ſublatis literis Xin Chù, Xin Goei, Ling Goei; ſolummodò deſuncti nomen Tabellæ inſcribatur, aut ad ſummum litera Goei ſuperaddatur: ac ne hujusmodi Tabella, quàm in prædiſta formâ, donec Apoſtolica Sedes de re ipſâ judicaverit, non omninò reprobamus, ſuperſtitione accipiatur, in loco, ubi Tabellæ privatis in domibus erigi ſolent, ſcripta majoribus characteribus declaratio apponatur, in quâ, & quæ ſit Chriſtianorum de deſunctis fides, & qualis filiorum, ac nepotum in Progenitores pietas eſſe debeat, enuntietur; Cujus declarationis in formam ad hujus Mandati calcem tradidimus, neque tamen prohibemus aliam ejuſdem ſenſus apponi, ſi modò præiis à nobis approbata fuerit.

Sextò. Cum nonnulla, ſeu verbo, ſeu ſcripto evulgari animadvertimus, quæ incautos in errorem inducunt, & viam ad ſuperſtitionem patefaciunt, V. G.

Philoſophiam, quam Sinæ profitentur, ſi bene intelligatur, nihil habere legi Chriſtianæ contrarium.

IV.

Nomine Taii Kie sapientissimos Priscos Deum Causam primam rerum omnium definire voluisse.

Cultum, quem Confucius Spiritibus adhibuit, Civilem potius, quam Religiosum fuisse.

Librum, quem Sinæ Ie King appellant, summam esse optimæ doctrinæ physicae, & moralis.

Hæc, & similia, uti falsò, temerè, & scandalosè dicta, scriptave, districtè inhibemus, ne in toto Vicariatu nostro disseminentur.

Septimò. Caveant Missionarii, ne qui Christiani Sinicos libros in Scholis legunt; Atheismum, & diversas superstitiones, quibus illi libri, tam in Textu, quam in Commentariis, fecerint, in Auditorum animos infundant; Sed illos Missionarii admoneant, ut obvios errores refutent, & errorum occasione, quæ de Deo, de Mundi creatione, & gubernatione, Christiana Religio tradit, discipulos diligenter edoceant, atque eosdem Christianos Missionarii frequenter commonefaciant, ne quod facilè contingit, suis in scriptionibus aliquid è Scholæ literariæ principis legi Christianæ contrarium admisceant.

Sunt, & aliæ quæstiones, quas hac vice nondum attingimus, quia cum memoratis capitibus, quæ præcipua sunt, & è quibus alia magnà ex parte dependent, provisum fuerit, facilius erit, quod in cæteris tenendum sit, præscribere, & in usum inducere.

Si quis autem Missionarius, quod absit, nullà habità hujus declarationis, & Mandati ratione, intra duos menses, memoratas Tabellas, & versus ab Ecclesiis suis, aut domibus non auferat, aut intra præfatum tempus manum operi non adhibeat, ut quas præscribimus, regulas in usum, & morem inducat concessas ei à nobis, & à quocumque alio Vicario, & Provicario Apostolico facultates per præfatos revocamus, ac pro tempore præfatos revocatas esse declaramus.

Neque tamen hac præfenti declaratione, & Mandato eos culpares intendimus, qui aliter antea consueverunt, aliamque praxim secuti sunt ab eà, quam in posterum sequendam esse statuimus; Mirum enim videri non debet, si in rebus hujusmodi Missionarii omnes unius, ejusdemque Sententiæ non fuerint, & eam unusquisque praxim amplectitur, quæ sibi in Domino magis veritati consona videbatur; Nunc verò in hoc omnes studia nostra conferamus, ut idem sapiamus, ut unanimes uno ore exhibeamus istam Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, sed ut sit Sancta, & immaculata, ac Deus pacis, & dilectionis erit nobiscum. Datum in Oppido Changlo Provinciæ Fokienfis die 26. mensis Martii 1693.

Carolus Maigrot Presbyter Vicarius Apostolicus Fokienfis.

II.

Q U Æ S I T A

In Causa Rituum Sinenfium super Mandato, seu Edicto Domini Caroli Maigrot Vicarii Apostolici Fokienfis in Regno Sinarum, nunc Episcopi Cononenfis ab Eminentiſſimis, & Reverendiſſimis Dominis Cardinalibus specialiter à sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII, deputatis, post varias Congregationes, ac longum Jurium hinc inde deductorum examen, confecta: primum quidem Theologis, & Qualificatoribus ad id selectis proposita, ac deinde in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis discussa, & resoluta.

Controversiis in Imperio Sinico subortis inter Missionarios Apostolicos, iisque ad Sanctam

Sedem delatis sub Innocentio Decimo, Alexandro Septimo, & Clemente Nono, nùm quædam, quæ à Sinis Gentilibus peraguntur: præsertim erga Confucium antiquum Philosophum, & Progenitores defunctos permitti possint iis, qui ad Christianam Fidem conversi fuerint; propterea, quod alii ex Missionariis affirmarent actiones illas superstitiosas, vel Idololatrias esse, alii è contra civiles tantum, & politicas.

Die 12. Septembris 1645. Quæſita quædam in Sacrà Congregatione de Propaganda Fide proposita, examinata, & resoluta fuerunt, approbante ſa. me. Innocentio X.

Alia quoque in Sacrà Congregatione Sancti Officii pariter discussa, & resoluta die 23. Martii 1656, ſa. me. Alexander VII. approbavit: Et deinde die 20. Novembris 1669. ſa. me. Clemens IX. utraque vim habere pro diversâ facti, & circumſtantiarum expositione declaravit.

At verò, cum ejusmodi controversiæ Missionariorum non adhuc quiescerent, D. Carolus Maigrot Vicarius Apostolicus Fokienfis, nunc Episcopus Cononenſis, in toto suo Vicariatu quædam observanda præcepit, donec aliter ab Apostolicâ Sede decretum fuerit, Edicto promulgato die 26. Martii 1693., & in septem Articulos distributo.

Porrò petente eodem D. Maigrot sui Mandati confirmationem, ſa. mem. Innocentius XII. rem ad Sacram Congregationem Sancti Officii diligentissimè discutiendam remisit, deputatis ad id quatuor Theologis Qualificatoribus, videlicet Patre D. Joanne Maria Gabriellio Abbate Generali Reformatorem Sancti Bernardi, nunc S. R. E. Cardinali, Patre Nicolao Serrano Priore Generali Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, Patre Philippo à Sancto Nicolao Exgenerali Carmelitarum Discalceatorum, & Patre Carolo Francisco Varese olim Commissario Generali Ordinis Fratrum Minorum de Observantiâ Reformatorem.

Utque opportuna Quæſita proponerentur, & de facti circumſtantiis probè constaret, Sanctitas Sua jussit a deſſe Patrem Joannem Franciscum à Leonissa Ordinis Minorum de Observantiâ Reformatorem Episcopum Beritensem, & Vicarium Apostolicum *Hu Quang*, qui post longam plurium annorum in Imperio Sinico moram, huc redux advenit, rerum, quæ in illis Regionibus peraguntur, oculatæ Fidei testis, Sinarumque Rituum apprime instructus.

Igitur solerti curâ, & omnibus seriò, exactèque perpensis, & additâ facti circumſtantiarum plenâ enarratione, infraſcripta efformata fuerunt quæſita super unoquoque ex septem Articulis Edicti D. Maigrot Vicarii Apostolici Fokienfis, videlicet:

Super primo Articulo.

Primò. Quæritur, an excludi debeant nomina Europæa ad significandum Deum Optimum Maximum.

Nomen enim Deus, aliaque vocabula Europæa, quibus supremum Ens significatur, Sinicis characteribus exprimi vix posse, nullamque rei significatæ ideam apud Sinas excitare videntur. Videri possunt. (A)

(A) *Supplex libellus Procuratoris Generalis Societatis Jesu p. il primo.*

Observationes P. Deza. in Mandatum Vicarii Maigrot à Patribus Societatis Jesu Sacræ Congregationi exhibitæ fol. 108. p. Prævaluit; par. 2. observ. 1.

Secundò. Quæritur, an ad significandum Deum Optimum Maximum, repellendæ sint voces *Tien*, *Cælum*, vel *Xang Ti*, Supremus Imperator.

Ratio dubitandi est, quia licet aliqui Missionarij Europæi existimaverint, & existiment antiquos Sinas præfatis nominibus *Tien*, & *Xang Ti* indigitasse Deum vivum, & verum; & nihilominus Missionarij ferè omnes asserunt, quod Sineses Literati, quæ est præcipua Sinæ Imperio Secta, quatenus ejusdem Sectæ doctrinam exponunt, & sequuntur, saltem à quingentis annis, cum in Atheismum deciderint, vel omnes, vel, ut aliquibus videtur, ferè omnes nominibus *Tien* & *Xang Ti*, nil aliud, nisi Cælum materiale & visibile, vel ad summum quamdam Cæli virtutem eidem Cælo insitam, quam rerum omnium principium, seu potius conprincipium esse putant, designant. Unde Cælo sic sumpto, quemadmodum & Terræ, Planetis, Montibus, & Fluviiis respectivè sacrificant: Et in Regiis Urbibus *Peking*, & *Nanching* Tempia visuntur, in quibus stans anni temporibus, præsertim in Templo *Pechinensi*, ipsemet Imperator Cælo solemne Sacrificium offert. (B)

(E) *Senedo Relazione della Gran Monarchia della China par. 1. cap. 17. pag. 105. qui solennitudo testatur sacrificari Cælo.*

Maffæus Historiarum Indicarum pag. 100. ait, quod aliqui Cælum præcipuè omni studio colendum existimant.

Joannes Guelter in Libro Italico—Notizie varie dell'Imperio della China pag. 88. testatur sacrificari Cælo.

Memoriale Procuratoris Generalis Societatis Jesu Sacra Congregationi exhibitum p. il primo.

Videantur Ludovicus le Comte in Libro Gallico—Nouveaux memoires to. 2. pag. 186. & Pater à Leonissa in suis responsionibus ad Quæsitam Sacra Congregationis....

Et ad Quæsitam Eminentissimi Casinate....

Longobardus apud Navaretian tom. 1. pag. 246.

Tertiò. Quæritur, an Deus Optimus Maximus sit appellandus nomine *Tien Chù*, Cæli Dominus Ratio est, quia ab omnibus Missionariis Sinesibus vocabulum *Tien Chù* ad significandum Deum Optimum Maximum longo usu receptum est. Et in hoc Partes dissentire non videntur. Videri possunt iidem Auctores, quibus additur (C)

(C) *Pater à Leonissa in suis responsionibus ad Quæsitam Sacra Congregationis Particularis.....*

Et ad Quæsitam Eminentissimi Casinate.....

Quartò. Quæritur, an attentis prædictis liceat affirmare Sinas præfatis nominibus *Tien*, & *Xang Ti* intelligere Deum, quem, Christiani colunt.

Super secundo Articulo.

Primò. Quæritur, an permitti possit appendi in Ecclesiis Christianorum Tabellam inscriptam *King Tien*: Cælum colito.

Ratio dubitandi est, quia prædicta vox *Tien* nunc temporis à Sinesibus Literatis accipitur pro Cælo materiali, ut supra dictum est in ratione dubitandi ad tertium Quæsitum super primo Articulo. (D)

(D) *Videri possunt Auctores allegati lit. B.*

Et quatenus negativè.

Secundò: Quæritur, an saltem permitti possit cum declaratione, & quâ.

Super tertio Articulo.

Proponetur Quæsitum infra, quia pendet à decidendis in sequentibus.

Super quarto Articulo.

Primò. Quæritur, an superstitione imbuta sint solemnità, quæ semel, & iterum singulis annis

Confucio, & Progenitoribus offerri solent sacrificia, seu oblationes, itaut iis præesse, ministrare, aut interesse Christianis nullatenus, nullaque de causâ permitti possit.

Ratio dubitandi est, respectu Confucij, quia Secta Literaria, quæ primas obtinet in illo Imperio, Confucium non solum uti Magistrum, verum etiam uti Sanctum colere videtur. (E)

(E) *Videri possunt Senedo Relazione della Gran Monarchia della China par. 1. cap. 10. pag. 63.*

Kircher China Illustrata par. 3. cap. prim. fol. 132. & pag. 137. col. 1.

De Marin. Hist. de fel. succ. lib. 1. c. 8. pag. 104. qui tamen loquitur de Tunchinensibus.

Rhodes in Cathedris. pag. 113. & in Relazione Historica de Tunchino pag. 60.

Bartol. la Cina lib. 1. pag. 74. vers. 12.

Præterea in quadam oblatione faciendâ Confucio, quæ describitur in Libro, seu Rituali Sinitico, *Ta Ming Hoey Tien*, nonnullæ orationes seu offertoria præscripta sunt, in quibus Confucij virtus Cælo, Terræque æquiparatur, Doctrina antiquis, modernisque præfertur: Imò, ex quo homines esse cœperunt, nemo illum æquasse dicitur, & quod ejus Spiritus præteritos *Xing*, seu Sanctos excellit. Quod autem hic dictio *Xing* Sanctitatem potius, quàm Sapientiam, vel Sapientiam simul, & Sanctitatem significet, inferitur ex hoc, quod inter illos, qui Confucium præcesserunt, & *Xing* superius appellantur, comprehenduntur saltem nonnulli, de quibus expressis verbis in classicis Sinarum libris dicitur: quod post mortem in Cælum evolarunt, & in Cælis potestatem habent favendi hominibus, eosque, etiam Sineses antiquitus, ut Sanctos venerati sunt & hæcenus celebrant, ut tales. Insuper alibi in libris Siniticis hæc habentur, *Xing Jin Chy Chy Ye: ju Iao, Xun, Ven Vang, Cheu Kung, Kung chu: Id est Sanctorum Virorum summitas: ut verbi gratiâ, Antiquissimi Imperatores Iao, & Xun, Rex Ven Vang, Princeps Cheu Kung, & Kung chu, seu Confucius. Quod verò hoc etiam in loco dictio *Xing*. Sanctitatem potius, quàm Sapientiam significet, inferri videtur ex eo, quod omnes ante Confucium hic nominati apud Sinas in supremâ Sanctorum serie ab antiquis temporibus referantur, & ut tales ab iisdem Sinesibus semper habiti fuerint, ut constat ex libris eorum classicis; licet apud Sineses Atheos præfata dictio *Xing* in allatis Textibus perfectissimum, & sapientissimum Virum, vel summum perfectionis gradum, ad quem homines Cælo, seu Naturâ favente pertingere possunt, significare videatur.*

Ipse Confucius in singulis Civitatibus *Ædes* habet ei dedicatas, quæ *Gymnasia* non sunt, nec *Aulæ* tantum esse videntur, sed potius *Capellæ*, eò quòd Siniticè vocentur *Miao*, quo vocabulo Idolorum Tempia designantur, & à nonnullis Authoribus *Ædes* prædictæ Tempia, seu *Fana* dicantur. Videri possunt. (F)

(F) *Trigantius, & Riccius de Christian. expeditione lib. 1. pag. 118.*

Senedo par. prima cap. 10. pag. 63.

Kircher China Illustrata par. 3. c. 1. pag. 132. col. 1.

In quibus *Ædibus* extat effigies Confucii, vel saltem *Tatella* cum hæc inscriptione — *Sedes Spiritus Sanctissimi, vel Sapientissimi Protonagistri Confucii*, quæ verbis Siniticis est hujusmodi: *Cui Xing Sien Sum Kunc chu Xin Goey*, ut testatur *Pater à Leonissa*, qui asserit dictionem Siniticam *Xing* non significare tantummodò Sanctum, sed aliquando etiam Sapientem. Alij præfaram inscriptionem, sic latinè vertunt — *Sanctissimi, & Super-Excellentissimi.*

Mandarini, seu Governatores, ac Magistratus Urbium unà cum Literariorum Præfectis, nec non Graduatis, seu Doctoribus Literatis bis in anno, nempe circa Æquinoctium Veris, & Autumni ibidem solemnem oblationem, seu sacrificium peragunt, in quo à Ministro, & Assistentibus cum variis genuflexionibus, & inclinationibus, dirigente Cæremoniarum Magistro, ante Tabellam Confucij supra mensam, seu Altare expositam, candelis accensis, cum odorum suffitu immolati, seu immolandi Animalis sanguis, ac pili offeruntur, ac deinde terræ infodiuntur, itemque panni serici, qui postea extra Templum, seu Ædem in proximo atrio, accenso igne, comburuntur. Item vinum libatur, occisorum Animalium, Suis videlicet. Capræ, seu Cervi, & similibus carnes immolantur, quæ inter Assistentes, & alios, peractâ oblatione, seu sacrificio distribuuntur, & ab omnibus magni sunt, & comeduntur. Ante omnia autem jam à principio Confucij Spiritus invitatur, ut adit, immolarisque fruatur, veniensque ad oblationem certis cæremoniis recipitur, eique, quicquid in sacrificio geritur, tanquam præsentem, in Tabellâ significatur: Ministris nonnullorum ante sacrificium dierum jejuniâ, & à Thoro coniugali abstinentia, publico ritu præscripta sunt: Hostias immolandas, fuso in earum auriculis probandi causâ liquore quodam, seu vino calido, seligunt. Oblatio incipit post primum, aut secundum Galli cantum, & semmo mane terminatur; Spiritum Confucij, finitâ oblatione, abeuntem grato animo, ac certis verborum formulis prosequuntur: & adstantibus omnibus, antequam dimittantur, ob sacrificium bene peractum, felicitates plurimæ promittuntur, prout in Rituali Ta Ming Hoei Tien, tomo, seu tractatu 91. in descriptione oblationis faciendæ Confucio apud Patrem à Leonis. Videri possunt respectivè. (C)

(G) Bartol. China par. 3. lib. 1. pag. 71.

Kircher in China Illustrata par. 3. cap. 10. pag. 132.

Le Tellier tom. 2. pag. 274. §. Vous direz.

Lopez c. 5. de Confucio n. 60. circa med. p. 64.

Præter prædictas binas solemnes oblationes, aliæ minus solemnes eodem in loco, seu quidam alij Ritus, & cæremonie in ejusdem Confucij honorem statutis temporibus peraguntur, tum à Magistratibus, seu Governoribus Urbium, tum à reliquis Literatis; de quibus etsi speciatim à Vicario Apostolico Maigrot mentio facta non fuerit, nihilominus quia in quæstis Patris Martini Societatis Jesu aliqua saltem exposita fuerunt, aliud quæsitum ad rem clariùs elucidandam instituitur.

Secundò. Igitur quæritur, an cæremoniæ, ritus, & oblationes minus solemnes, quæ sunt in honorem ejusdem Confucij, à Christianis licitè exerceri, & peragi possint in loco præfato.

Ratio dubitandi, præter dicta in præcedenti ratione ad primum, est, quia bis singulis mensibus in novilunio scilicet, & plenilunio cujuscumque Urbis Mandarinus, seu primarius Magistratus, alique Officiales, & Literati summo mane Ædem, seu Templum Confucij magnâ cum pompâ adeunt, & ante ejus Effigiem, seu Tabellam, accensis cereis, cum thuris, atque odorum suffitu, repetitis vicibus genuflectunt, toto corpore prostrati, ac terram fronte percutientes. Item quandoque præsertim in novilunio ab aliquibus vinum, & olea quædam, ac fructus offerri solent. Mandarinus, seu Governatores Urbium, ac Magistratus, antequam dignitatem adeant, seu statim post aditam dignitatem, seu dignitatis possessionem, ad Templum, seu Ædem Confucij pergunt, ibique ante ejus Effigiem, seu Tabellam, eadem

peragunt, quæ fieri ab eis in novilunio, ac plenilunio modò dictum est; Non tamen vinum, olea, nec fructus offerunt. Videri possunt. (H)

(H) Omnes, qui allegati sunt lit. G.

Præterea Literati, postquam in amplissimo Gymnasio, seu Palatio, ubi per aliquos dies probantur, gradus literarios adepti sunt, statim ad Ædem, seu Templum Confucij se conferunt, ibique coram prædictâ Tabellâ cereis accensis, cum thuris, atque odorum suffitu, iteratis vicibus genuflectunt toto corpore ad terram prostrati, prout in aliis proximè relatis ritibus, seu oblationibus minus solemnibus, hæc verò in honorem Confucij oblationes tum solemniore, tum minus solemnes, seu ritus præfati ita Sinesium Imperatorum Legibus, publicoque Regni usu stabiliti sunt, ut non liceat eos omittere, saltem absque gravi periculo respectivè amissionis Mandarinatus, graduum, aut dignitatum. Videri possunt. (I)

(I) Lopez in Proh. dicti tractatus §. Dubia quoque circa finem.

Pater à Leonissa in suis respons. ad quæsit.

Respectu verò Progenitorum, ratio dubitandi circa solemnes oblationes, quæ in primo quæsitò proponuntur est, quia Sinæ defunctos Parentes, seu Progenitores, saltem usque ad quartum gradum, publico, ac singulari cultu prosequuntur, Ædes eis dedicant, quæ potius Cappellæ, & Templâ, quàm simplices Aulæ videntur esse, tum ex his, quæ in eis geruntur: tum ex nomine Miao, quo Imperialium, aliorumque Imperij Procerum, Progenitorum defunctorum, Ædes ex antiquissimâ institutione vocantur; quo pariter nomine etiam Idolorum Templâ communiter designantur, ut supra dictum est, & Animalium quoque sanguine ex antiquissimo ritu in Rituali Li Ki præscripto, uti etiam oblationum, seu sacrificiorum vasa, quæ nulli usui extra Templâ prædicta applicari licet, dedicari solent: Vestes verò, quibus Proceres, ac præsertim Imperatores uti solebant, aut solent in præfatis oblationibus, speciali ritu in eodem Ly Ki præscripto fieri debent, ac consumptæ, obsoletæque cremari, ne prophanis usibus infervant.

Cæterorum autem Progenitorum defunctorum Ædes, licet non Miao, sed chu Tang appellantur, in re id ipsum significare, & ad eisdem cultus erga defunctorum præfatorum Spiritus exhibendo destinari videntur, quia tam in Ædibus chung Miao dictis, quàm in chu Tang nuncupatis, Imagines, seu Statuæ Primariorum Progenitorum reperiuntur, aut saltem, & communiter ubique Tabellæ Progenitorum asservantur supra mensam, vel altare cum hac Inscriptione-- *Sedes Spiritum N. defuncti Progenitoris*

Quæ quidem Tabellæ, saltem histemporibus, idem fieri videntur, ut non tantummodo loco Spirituum, seu Defunctorum adhibeantur, sed etiam, ut iidem Spiritus, seu Defunctorum Animæ quodammodo in eis resideant; quia eo tempore quo Defuncti Progenitores sepeliuntur, quo etiam earundem Tabellarum incipit usus, in ipsomet Sepulturæ loco, ut ex Rituali Sinico Kia Ly nuncupato constat, ad dictas Tabellas, flexis genibus, & expressis verbis, Spiritus, seu Animæ præfatæ invitantur, ut in illis resideant, & domum revertantur, quo factò eadem Tabellæ solemniter domum deferuntur, ac statuto tempore in Ædibus præfatis, etiam solemniter collocantur: Dicitur etiam in dicto Rituali, quod quando in præfatis Tabellis aliquæ literæ mutandæ, vel addendæ sunt (quod quidem fit, quando in Ædes præfatas novæ Tabellæ introducuntur, & antiquæ, seu priores ad gradum superiorem transeunt juxta ordinem consanguinitatis,

vel quando ab Imperatore nova dignitas, seu dignitatis titulus aliquibus Progenitoribus Defunctis juxta Regni morem conferitur, qui Tabellis inferibendus est) aqua madesant, ut abradi possint, & abrasis, lotisque, lotionis aqua in Aedis, seu Templi parietem projiciatur, quæ cæremonia summam Sinesium reverentiam erga easdem Tabellas indicare videtur. Item in eodem Rituali dicitur, quod transacto quarto consanguinitatis gradu, quando scilicet in Aedibus, seu Templis præfatis dictas Tabellas asservari amplius non licet, hujusmodi Tabellæ Terræ infodi debent respectivè, vel in propriis sepulturis eorundem Progenitorum, vel in parte anteriori Aedis, seu propè januam: antiquitus autem ab Aedibus chung Miao nuncupatis ad alias Aedes transferri solebant, ibique asservari, & recondi, & in Rituali Kia Ly dicitur, quod Imperator, & Imperii Proceres id faciunt. Ad easdem Tabellas, vel ad loca, & sedilia, seu mensas, in quibus dictæ Tabellæ è suis tabernaculis cum speciali reverentiâ extractæ, expositæ jam sunt, si adhiberi debeant, eorundem Progenitorum Spiritus, seu Animæ, præsertim solemnium oblationum tempore, invitantur, ut descendant, & in eis maneant, quod quidem fit, vel expressis verbis, constat ex formulâ descriptâ in Rituali Kia Ly, ubi de oblationibus faciendis primis familiarum Progenitoribus Xy chu, & Sien chu nuncupatis, qui jam quartum gradum ascendentis præcesserunt, fit sermo, quæ formula in medio Aedis, seu Templi ante vas ibidem cum carbonibus accensis positum, flexis genibus à Primario oblationis Ministro recitari debet, eaque recitata, supèr eisdem carbonibus cum speciali cæremoniâ Animalis, seu Victimæ pinguedo ponitur, seu effunditur, ut vapor ascendant, vel saltem & semper cum cæremoniâ effundendi vinum super palearum manipulis, quæ Kiang Xin, idest descensus Spirituum in eodem Rituali appellatur, quæque pariter cum solemnitate, & reverentiâ magnâ ordinariè fieri debet in medio Templi, seu Aedis ante mensam, seu Altare, ubi odores cremantur; quæ Hiang Cho, idest odorum mensa vocatur, ibique postea fit alia similis cæremonia effundendi vinum, quæ vocatur Chy, idest oblatio, quæ loco Spirituum fit (ferique dicitur antiquis Vini Institutibus, seu Inventoribus) Itemque Progenitores, seu Progenitorum Spiritus invitantur, ut oblati fruantur, seu frui velint, ut in eodem Rituali præscribitur; de eodem descensu, seu adventu spirituum, etiam Primogenitorum Defunctorum; & de fruitione, seu acceptatione oblatorum pluries fit mentio in libris antiquis, & aliis Ritualibus Sincis; unde multi Sineses eosdem Progenitorum spiritus cæremoniis supradictis invitatos venire, & frui putant, aut credunt. Non pauci tamen ad imaginariam, vel dubiam potius, quàm realem Spirituum præsentiam, adventum, & fruitionem hæc omnia, ut etiam ex Libris, & Ritualibus Sincis colligitur, reducere videntur: Confusius verò in libro Lun Yu ait: chi ju chai: chu Xin ju Xin chay, idest offerendum, seu sacrificandum est, veluti adefsent, (scilicet illis, quibus offeruntur) offerendum, seu sacrificandum est Spiritibus, veluti Spiritus adefsent, seu, existerent. Statutus autem anni temporibus in eisdem locis, seu Templis præfatorum Progenitorum defunctorum Spiritibus solemnnes oblationes, seu sacrificia offeruntur, ad quæ tantummodò cujusque familie Viri, ac Mulieres respectivè conveniunt, ac earundem familiarum Primogeniti ex lege debent primaria officia in dictis oblationibus exercere, qui etiam propriis manibus Animalia offerenda occidunt in locis, ac cum cæremoniis in Ritua libus

pro personarum qualitate respectivè præscriptis; omniaque peraguntur eodem ferè ritu, mutatis mutandis, qui supra in oblationibus solemnibus Confucio exhibitus descriptus est: In Templis, seu Aedibus chu Tang nuncupatis juxta Rituale Kia Ly ferica non offeruntur, nec in eodem fit mentio illius Papyraceæ monetæ, quæ nunc temporis in omnibus oblationibus, quæ Progenitoribus Defunctis à Gentilibus fieri solent, crematur, eò quod hæc cæremonia non sit propria Sectæ Literariæ: neque in fine oblationis illa verborum formula præscribitur, quâ in superioribus oblationibus abeuntes Spiritus prosequuntur, sed tantum ad id quædam inclinationes, & prostrationes faciendæ referuntur, quibus peractis Tabellæ, si adhibitæ, & expositæ fuerint, in locum suum reportantur, & in Tabernaculis reponuntur, nec non Progenitorum nomine, seu de mandato eorundem, ut in Rituali Kia Ly dicitur, à Magistro Cæremoniarum Ministris Primariis, & implicite Adstantibus omnibus plurimæ felicitatis promittuntur, & antequam fiant nonnullæ ex prædictis solemnibus oblationibus, fortibus cum speciali cæremoniâ ante januam Aedis, seu Templi chu Tang eligitur dies, & de felici electione monentur pariter speciali Ritu in eadem Aede, seu Templo Progenitores Defuncti, seu eorundem Spiritus, ut videre est in dicto Rituali; in quo etiam dicitur, quod omnes oblationes chi consistunt tantummodò, seu principaliter in totali soliditate, & perfectione amoris, & reverentiæ; & ideò Pauperes juxta paupertatem suam, infirmi juxta vires suas, in illis faciendis se gerant; qui verò divitiis, & viribus abundant, juxta præscriptos ritus eas peragant.

Preces verò, licet, ex antiquissimo Ritu in Libro, seu Rituali Ly Ky tantummodò certis temporibus, seu pro publicis Imperii necessitatibus in Templis Progenitorum Defunctorum chung Miao nuncupatis peragendæ præscribantur, & non pro privatis peragantur, seu indigentis, vel ad privatas felicitates postulandas - Cum è contra hoc ipsum ex eodem antiquissimo Ritu in oblationibus etiam solemnibus ordinariè offerendis interdicitum videatur; nihilominus etiam ad privatas felicitates ab eisdem Progenitoribus Defuncti petendas, deprecationes, præsertim nunc temporis à Sinesibus quandoque fieri referuntur, & probantur ex alio Rituali Sinico in quatuor Tomos diviso & Kia Ly pariter dicto, quo Gentiles passim utuntur in Sinis, licet hujusmodi deprecationes non fuerint autoritate publicâ, sed potius tacitâ permissione in eodem Rituali, & alibi à privatis Doctoribus insertæ. Communiter autem eò magis felices, ac fortunatos se fore putant, aut sperant, quo majori pietate, ac diligentia solitis officiis erga præfatos Defunctos functi fuerint. Ex Classico Rituali etiam habetur, quod in alendis Animalibus ad usum sacrificiorum tum Xang Ti, tum Spiritibus omnibus etiam Progenitorum in Templis, & locis eisdem respectivè dicatis offerendorum, destinatis Imperij Urbium Præfectis de mandato Regio injunctum sit, ut omnem curam adhibeant, Populisque id ipsum suadent, eò quod ad felicitates pro eisdem Populi petendas in dictis oblationibus offerri debeant. Item ex Classicis Ritualibus plura referuntur, unde deduci videtur, Sineses non tantum à Xang Ti, aliisque Spiritibus, Montium scilicet, Fluminum &c. verum etiam à Spiritibus Defunctorum felicitates plurimas conce di ob præfatas oblationes bene peractas docuisse, & credidisse ab antiquo tempore, aut saltem finxisse.

Qui verò Atheisticam Doctrinam profitentur, & sequuntur, licet eorundem Spiritum existentiam negent, tamen quædam motione sympathicâ

per dispositionem Ministris ad sacrificandum, vel offerendum præscriptam, Cœli aerem tenuissimum; in quem Defunctorum Spiritus resolvii afferunt, concitari, ac moveri, & quodammodo attrahi ad oblationem insinuant, unde beneficos influxus erga Offerentes, Adstantesque promanare docent: Quod inferunt etiam ex iis, quæ habentur in extractis ex libro, cui titulus: *Confucius Sinarum Philosophus, & per Patres Societatis iterum impressis, ac in parvo libello Sac. Congregationi oblatæ*. Tandem præfati Athei, prout antiqui omnes sub nomine Quey Kin Spiritibus omnes etiam Defunctorum, dum genericè eos designare, vel nominare volunt, comprehendunt; & de præfatis Quey Kin genericè multa præclara referunt, sic que Populus erga illos timorem pariter, & honorem suadent. (L)

(L) *Maffens hist. Indic. pag. 100.*

Semed. par. 1. cap. 118. pag. 101. ubi tamen negat esse propriè Sacrificia.

Alexand. de Rhodes lib. 1. cap. 27. pag. 88. & 89. qui loquitur de Tanchino.

De Marin. lib. 1. cap. 14. fol. 155. qui pariter loquitur de Tanchino.

Præter prædictas solemnes oblationes, quæ sunt in honorem Defunctorum Progenitorum, aliæ etiam minùs solemnes oblationes, nec non alii Ritus, ac cœremonie eisdem in Ædibus, seu Templis diversis annitemporibus, præsertim primà die anni Sinici, in Solsitiis, ac singulis mensibus, in novilunio scilicet, & plenilunio, honorem eorundem Defunctorum fieri solent; De quibus licet Vicarius Apostolicus Maigrot specificam mentionem non fecerit, expedire videtur, ob rationem supra allatam, ubi de oblationibus minùs solemnibus Confucio fieri solitis agitur, ut etiam speciale quæsitum hic instituat, unde.

Tertiò, Quæritur an Christianis liceat in præfatis Ædibus, seu Templis supradictas oblationes minùs solemnes offerre, in eis ministrare, seu quomodolibet inservire, nec non alios Ritus, & Cœremonias peragere.

Ratio dubitandi, præter ea, quæ dicta sunt in superiori ratione ad Quæsitum respectu præfatorum Defunctorum est, quia supradictis temporibus uniuscujusque familiæ personæ utriusque sexus, ad quas juxta præscriptum in Ritualibus Sinicis, ac præcipuè in Rituali Kia Ly, ex officio spectat, summo mane debitis, ac speciosis vestibus indutæ, Ædes Progenitoribus dicatas, ac pridè pro more ornatas respectivè adeunt; in eis coram Tabellis eorundem Progenitorum post ablationem manuum, cum variis inclinationibus, & genuflexionibus, è Tabernaculis per Ministros designatos extractis, & super mensam, seu Altare collocatis, Cereis accensis, odores, ac thura cremantur, Vinum libatur, & super palearum manipulum effunditur (quæ cœremonia indicat, descensum Spirituum) fructus varij, ac potio Cha dicta offertur, seu apponitur coram qualibet ex eisdem Tabellis, ac tandem cum aliis genuflexionibus, & inclinationibus, Spiritibus abeuntibus quodammodo vale dicitur.

In plenilunio verò juxta ea, quæ habentur in Rituali Kia Ly, Cœremonia extrahendi Tabellas è Tabernaculis non fit, vinum non apponitur, sed fructus, & potio Cha, cætera, ut in novilunio, peraguntur.

Insuper diebus quasi singulis, & in certis casibus coram Tabellis præfatis ab his, ad quos spectat, inclinationes, & prostrationes variæ sunt, odoreque quandoque cremantur cereis accensis.

Tandem, qui sunt tenuioris fortunæ, ut non habeant Ædes, seu Tempa Progenitoribus defunctis dicata, in Domibus privatis coram Tabellis eorundem in supradictis annitemporibus respectivè ac-

cenfis candelis cum thuris, seu odorum suffitu offerunt, seu apponunt carnes, vinum, potionem Cha, fructus & alia hujusmodi, genuflexionibus seu inclinationibus etiam adhibitis, minori tamen cum solemnitate. Sinæ enim Domi communiter habent locum aliquem, tanquam lararium, ubi dictas Tabellas cum solitâ inscriptione asservant, easque singulis diebus sæpè salutant, ac certis temporibus, uti dictum est, coram eisdem Ritus, ac cœremonias præfatas peragunt.

Item Sineses ferè omnes sepulchra eorundem Progenitorum, quæ in montibus, seu locis præaltis, extra mœnia sunt, semel in anno adeunt, ibi oblationem faciunt, apponendo scilicet, carnes, vinum, fructus, potionem Cha, & alia hujusmodi cum solitis genuflexionibus, & inclinationibus: aliquando autem solemnùs hæc omnia peragunt juxta Ritus, ac vires: adhibita etiam cœremonia effundendi vinum, quæ, ut supra, Kiang Xinjvocat, herbas etiam, & gramina circa sepulchras nata eradicant, purgant, plorant, mox finitis lacrymis, oblatas vescuntur.

Alias insuper oblationes tam solemnes, tum minùs solemnes Sineses facere solent mortuis Progenitoribus præsertim à die obitus, usque quo sepulchra tradantur, quæ exceptâ circumstantiâ Templi, seu Ædis, nec non vestium speciosarum, quia lugubribus vestimentis eo tempore utuntur, in cæteris cum supradictis respectivè concordant. Et ideò

Quartò, Quæritur, an Christianis liceat præfatas oblationes, Ritus, ac cœremonias coram supradictis Progenitorum Tabellis in privatis Domibus, vel etiam in eorundem Progenitorum sepulchris, aut antequam Defuncti prædicti sepulchra tradantur, in eorum honorem fieri consuetos, una cum Gentilibus, vel seorsim peragere, eisque ministrare, aut interesse.

Quintò, Quæritur, an Christianis liceat præfatas omnes oblationes, tum solemniore, tum minùs solemnes, nec non alios Ritus, ac cœremonias, tam in Ædibus, seu Templis Defunctorum, quàm Domi, & in sepulchris, prout supra relatæ sunt, peragere, aut eis simul cum Gentilibus interesse, vel in eis ministrare, saltem præmissâ publicâ, vel secretâ protestatione eos non religioso, sed civili tantum, ac publico cultu erga Defunctos Progenitores hæc omnia præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Sextò, Quæritur, an liceat, seu permitti possit Christianis easdem oblationes respectivè in locis supradictis, vel saltem Domi, ac defunctorum sepulchris seorsim, vel etiam cum Gentilibus offerre, aliosque Ritus, ac cœremonias peragere, sublatis omninò superstitiosis, vel superstitionis speciem, præferentibus, hoc est ea tantummodo offerendo, quæ juxta Regni morem vivis offerri solent; & cum cœremoniis, ac Ritibus erga vivos fieri, vel adhiberi solitis. Et an hoc saltem liceat præmissâ, seu adhibita supradictâ protestatione.

Ratio est, quia nisi hæc saltem Sinesibus Christianis permittantur, valde timendum est, ne qui Christiani jam sunt, Christianam Religionem penitus abjiciant, & qui nondum illam susceperunt, in posterum nullatenus amplectentur: Imò in Christianos, tanquam in Patriorum Rituum erga defunctos Progenitores desertores, ac destructores insurgant, eosque ac Missionarios omnes minis, ac persecutionibus exagitent, & à Regno penitus excludant.

Ita quoad factum pertinet, testatur Pater Joannes Franciscus de Nicolais à Leonisâ Vicarius Apostolicus *Hu Quang* Episcopus Beritenis, apud quem sunt Ritualia, aut Textus allegati, eaque exhibuit, & interpretatus est.

Super quinto Articulo.

Quæritur primò, an Christianis permitti possit dictas Tabellas Progenitorum in privatis Domibus retinere cum Inscriptione Xin Chù, Xin Goei, idest: *Thronus, seu sedes Spiritus, seu Anima N. defuncti.*

Et quatenus negativè.

Secundò, Quæritur, an saltem abrasà eà Inscriptione, solummodo defuncti nomine inscripto, aut ad summum supperadditâ literâ Goei, Sedes, seu Thronus.

Et quatenus negativè.

Tertiò, Quæritur, an saltem cum declaratione, quâ declaratur, quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis filiorum, ac nepotum in Progenitores pietas esse debeat.

Hic quæritur quid decernendum sit circa tertium Articulum supra omissum, tenoris sequentis.

Quæsitâ super capitibus inter hujusce Missionis Operarios controversis, Summo Pontifici Alexandro VII. proposita, multis in rebus non esse veridica declaramus: ac proinde Missionarios, responsis ab Apostolica Sede, rectè quidem, & sapienter, at juxta circumstantias in dubiis expressas datis, inniti non posse, ad usitatum apud Sinas Confucii, & Progenitorum cultum permitendum.

Super sexto Articulo.

Quæritur, quid decernendum sit super sexto Articulo præfati Edicti D. Maigrot, tenoris sequentis.

Cùm nonnulla, seu verbo, seu scripto evulgati animadverterimus, quæ incautos in errorem inducunt, & viam ad superstitionem patefaciunt, verbi gratia: Philosophiam, quam Sinæ profitentur, si benè intelligatur, nihil habere Legi Christianæ contrarium.

Nomine Tay Kie Sapientissimos Priscos Deum causam primam rerum omnium definire voluisse.

Cultum, quem Confucius Spiritibus adhibuit, vilem potius, quam religiosum fuisse.

Librum, quem Sinæ Je Hing appellant, summam esse optimæ Doctrinæ physicæ, & moralis.

Hæc, & similia, uti falsò, temerè, & scandalosè dicta, scriptave restrictè inhibemus, ne in toto Vicariatu nostro disseminentur.

Super septimo Articulo.

Quæritur, an sit approbandum, quod D. Maigrot disponit in septimo Articulo, tenoris sequentis.

Caveant Missionarii, ne qui Christiani Sinicos Libros in Scholis legunt, Atheismum, & diversas superstitiones, quibus illi Libri tam in Textu, quam in Commentariis scætant, in Auditorum Animos infundant; sed illos Missionarii admonent, ut obvios errores refutent, & errorum occasione, quæ de Deo, de Mundi creatione, & gubernatione, Christiana Religio tradit, Discipulos diligenter edoceant; atque eosdem Christianos Missionarii frequenter commonefaciant, ne quod factè contingit, suis in scriptionibus aliquid de Scholæ Literariæ principis Legi Christianæ contrarium admisceant.

III.

RESPONSA

Quæ ad Quæsitâ superius relata, prævio diuturno, maturo, ac diligentissimo examine, de mandato san. mem. Innocentii XII. prius inchoato, ac deinde jussu Sanctissimi D. N. D. Clementis PP. XI. per plures annos continuatâ à Sac. Congregatione Eminentissimorum, ac Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium in totâ Republicâ Christianâ adversus Hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum à Sede Apostolicâ specialiter deputatorum, auditis Partibus, nec non Theologorum, & Qualificatorum ad id deputatorum votis, data fuerunt, ac postmodum ab eodem Sanctissimo Domino Nostro approbata, & confirmata.

Super primo Articulo.

AD primum Quæsitum Sacra Congregatio censuit non esse adhibenda nomina Europæa ad significandum Deum Opt. Max. Inutilis siquidem esset eorum usus, posito quòd illa Sinicis characteribus exprimi vix possint, nec ullam apud Sinas rei significatâ ideam excitare valeant.

Ad secundum respondit Affirmativè. Si enim illis vocibus apud præcipuam Sinensium Sectam, quæ Literatorum nuncupatur, nonnisi Cælum corporeum, & visibile, vel quædam Cæli virtus eidem Cælo insita designatur, quæcumque alia tandem eisdem vocibus significatio attribui valeat, abstinere ab eis prorsus debent Missionarii, ne ansam præbeant illis gentibus existimandi nihil aliud esse Deum, quem Christiani colunt, quam Cælum corporeum, aut ejus virtutem.

Ad tertium. Similiter respondit Affirmativè, præsertim cum nulla hac in re adsit inter partes controversia.

Ad quartum. Sufficenter fuisse provisum in responsione ad secundum Quæsitum.

Super secundo Articulo.

AD primum. Attentis iis, quæ dicta sunt in responsione ad secundum Quæsitum primi Articuli, Sacra Congregatio respondit permittendum non esse in Ecclesiis Christianorum appendi tabellam, de quâ agitur, nec jam appensam retineri. Etsi enim nefas omninò sit suspicari, quòd aliqui Ministri Evangelici Tabellam hujusmodi in Ecclesiis Christianorum permittentes, alio animo id faciant, quam per inscriptionem in eâ appositam non Cæli materialis, sed Factoris, ac Domini Cæli, adeoque veri Dei cultum explicandi: abstinendum tamen omninò est ab illa praxi, quàm, juxta ea, quæ habentur apud S. Leonem *ser. 7. de Nativitat. Domini*, cum quis in nostris invenerit, qui erroribus relicta Christianam fidem amplexus est, eam secum partem opinionis vetustæ, tamquam probabilem retinere posset, quam Fidelibus, & Infidelibus videri esse communem.

Ad secundum. Præsuppositâ inscriptione, de quâ agitur, respondit Negativè. Quod si loco inscriptionis: *Cælum colito*: proponeretur alia: *Dominum Cæli colito*: esset hæc subrogatio novæ Tabellæ, non declaratio antiquæ.

Super tertio Article

Remissâ ad alium locum quæstione remittitur & ad illum responsio.

Super quarto Article.

Ad sex Quæstia hujus articuli Sacra Congregatio respondit: Christianis nullatenus, nullâque de causâ esse permittendum præesse, ministrare, aut interesse solemnibus Sacrificiis, seu oblationibus, quæ in utroque Æquinoctio cujusque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tanquam superstitione imbutis.

Similiter nec esse permittendum in Ædibus Confucii, quæ eo appellari dicuntur vocabulo, quo apud Sinas Idolorum templum designari dicitur, exerceri, ac peragi à Christianis cæremonias, Ritus, & oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii fieri dicuntur tum singulis mensibus in novilunio, & plenilunio à Mandarinis, seu Primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Literatis, tum ab iisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeptam, seu saltem post ejusdem possessionem adeptam: tum denique à Literatis, qui postquam ad gradus sunt admissi, è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

Idem non esse permittendum Christianis in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis oblationes minus solemnnes eidem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & cæremonias peragere.

Demum, nec esse permittendum Christianis præfatas oblationes, Ritus, ac cæremonias, prout in Quæstis relatæ sunt, coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, nec in eorumdem Progenitorum sepulchris, aut antequam Defuncti sepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unâ cum Gentilibus, vel seorsum peragere, eisque ministrare, aut interesse; imò prædicta omnia, tanquam à superstitione inseparabilia, juxta ea, quæ in Quæstis proposita sunt, ne quidem esse permittenda Christianis, præmissâ publicâ, vel secretâ protestatione, se non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga Defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Cæterum per Responsa hujusmodi non censendam esse damnatam præsentiam illam, seu assistentiam merè materialem, quam cum Gentilibus superstitionis peragentibus, citra ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitionis actibus quandoque præstari contingat à Christianis, cum aliter odia, & inimicitie vitari non possunt, factâ tamen Fidei protestatione, & cessante periculo subversionis.

Similiter nec per eadem Responsa vetari, quo minus erga Defunctos peragi possint alia, si quæ sint juxta earum gentium mores, quæ verè superstitionis non sint, nec superstitionis speciem præferant, sed intra limites civilium, ac politicorum Rituum contineantur. Potrò quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum Domini Patriarchæ Antiocheni Commissarii, & Visitatoris Generalis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, ac Vicariorum Apostolicorum illarum partium Judicio relinquendum esse; qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium cæremoniis penitus sublati, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hac in re usu recipiantur Ri-

tus, quos Catholica Ecclesia pro Defunctis piè præscripsit.

Super quinto Article

Ad tria Quæstia hujus Articuli Sacra Congregatio respondit: Christianis non posse permitti Tabellas Progenitorum, juxta Sinentium morem, in privatis domibus retinere, cum inscriptione, quâ Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Animæ N. defuncti, adeoque quâ Spiritum, seu Animam illius defuncti ibidem aliquando sitti, vel sedere significetur; Imò nec cum aliâ, quâ Sedes, seu Thronus, adeoque idem ac priori, licet magis contractâ, inscriptione designari videatur.

Quo verò ad Tabellas solo Defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum secluso scandalo, hoc est, dummodò qui Christiani non sunt, arbitrari non possint Tabellas hujusmodi à Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, & adjectâ insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponendâ, quâ & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuncietur.

Ad Quæstum tertii Articuli huc remissum, Sacra Congregatio satis duxit nihil respondere, ne aliâ Apostolica Sedes ab eo, quem in ejusmodi controversiis Sinicis hæctenus tenuit, antiquo more recedere cogatur, quo nimirum ad ea, quæ sibi pro tempore, tamen diversimodè exposita fuerunt, responsa quidem veritatis semper dare, nunquam verò super expositorum hujusmodi veritate, seu falsitate pronuciare consuevit.

Super sexto Article

Nihil certi firmari posse quoad propositiones enunciatas in hoc sexto Article, nisi præhabitis plenioribus, & necessariis rerum in eis contentarum notitiis. Interea tamen commitendum esse præfato Domino Patriarchæ Antiocheno, ut auditis Episcopis, & Vicariis Apostolicis, nec non peritoribus Missionariis illarum Partium, hac in re id statuat, atque decernat, quòd juxta datam sibi à Domino prudentiam Catholicæ Religionis indemnitati, atque Animarum salutis magis expedire censuerit.

Super septimo Article.

Præsupposito, quod Sinici Libri Atheismum, & diversas superstitiones contineant, prout in Mandato Domini Episcopi Cononensis dicitur, utile non modò, ac salutare, sed & omnimodò necessarium fuisse monitum, de quo agitur in septimo Article, adeoque illud esse approbandum.

Laudandam demum esse declarationem in calce ejusdem Mandati adjectam, qua dicitur culpandos non esse illos Missionarios, qui aliam praxim ab eâ, quæ in ipso Mandato præscribitur, sequi hæctenus duxerunt; cum mirum videri non debeat, quòd in ejusmodi materiâ per tot annos discussâ, & in quâ juxta diversas Apostolicæ Sedi expositas circumstantias, diversa itidem ante hac emanarunt ejusdem Sedis responsa, concordés omnes non fuerint in eadem sententia. Ita proinde hac in re agendum fore tum à præfato Domino Patriarcha Antiocheno, tum ab aliis, quibus superius responsum executio injungitur, ut omnis quidem Ethnicæ superstitionis species, ejusque assatus, juxta Tertulliani monitum,

etiam

etiam de longinquo devitetur: infimul tamen Operariorum Evangelicorum in Vineâ Domini strenue, ac sedulè laborantium, qui priusquam supra relata Dubia ex solità hujus S. Sedis providentiâ, ac recititudine dirimerentur, aliter fenserunt, honori, ac famæ consulatur, nec tamquam Idololatricæ Fautores traducantur; præsertim quia pleraque ex illis, quæ Christianis permittendâ non esse, sicut præmittitur, responsum fuit, ipsi quoque se nunquam reverâ permisisse declararunt, nec dubitandum sit illos, finitâ jam causâ, præfatæ Sanctæ Sedis mandatis eâ, quâ decet, humilitate, & obedientiâ esse obsecuturos.

IV.

Fer. 5. die 20. Novembris 1704.

IN Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis habitâ in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo D. N. D. Clemente divina Providentiâ Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus in totâ Republicâ Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctitas Sua, postquam in pluribus Congregationibus coram se habitis, ab ipso Pontificatus sui primordio, super præmissis Questis, seu Dubiis Theologorum, ac Qualificatorum ad id à sanctæ memoriæ Innocentio XII. Deputatorum sententias exceperat: postquam itidem pluries de iis egerat cum DD. Episcopis Beritensi, & Rosaliensi Vicariis Apostolicis in Regno Sinarum, Romæ nunc commorantibus ac postquam demùm quicquid in ejusmodi controversiis Patres Franciscus Noel, & Gaspar Castner Societatis Jesu Procuratores, & Missionarii Apostolici ejusdem Regni deducere poterunt, seu voluerunt, audiverat: Responsta supradicta, quæ n aliis præcedentibus Congregationibus similiter coram Sanctitate Sua habitis, diu, multumque discussa, ac maturè examinata fuerant, confirmavit, & approbavit, illaque Domino Carolo Thomæ de Tournon Patriarchæ Antiochæno Commissario, & Visitatori Apostolico in præfato Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis transmitti mandavit, una cum congrua, & opportuna Instructione desuper faciendâ, ad hoc ut tam ipse, quam reliqui Archiepiscopi, Episcopi, seu alii, qui in illis partibus Visitatoris, Delegati, seu Vicarii Apost. munus exercent, vel in posterum exercebunt, Responsta hujusmodi ab omnibus, & singulis nunc, & pro tempore ibidem existentibus Missionariis cujuscunque Ordinis, Religionis, & Instituti, etiam Soc. Jesu, nec non ab universis Christianidelibus earundem partium sub penis canonicis ea, quæ decet, obedientiâ observari curent, & faciant; suspensa tamen interea, justis, & rationalibus ex cunctis animam Sanctitatis Suae moventibus, eorundem Responsorum publicatione, seu quavis evulgatione tam in Urbe, quam in aliis Europæ partibus. In contrariam facientibus non obstantibus quibuscunque.

Joseph Bartolus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

DECRETUM.

Quo Sententia, seu Decretum à Consilio Brabantie emanatum, ut Libertatis, Immunitatis, ac Jurisdictionis Ecclesiasticæ manifestè læsivum, damnatur, ac nullum, & irritum declaratur, cum aliis Ordinationibus.

Feria V. die 29. Martii 1708.

IN Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habitâ in Palatio Apostolico apud Sanctum Petrum coram Sanctissimo D. N. D. Clemente Divinâ Providentiâ Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus in totâ Republicâ Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sanctâ Sede Apostolicâ specialiter deputatis.

Cum ad aures Sanctissimi D. N. Clementis Papæ XI. pervenerit à Consilio Brabantie emanasse quendam Sententiam, seu Decretum, quo non solum Archiepiscopo Mechliniensi præcipitur, ut quasdam suas monitoriales literas ad Guilielmum Vandeneffe Deservitorem Ecclesiæ Parochialis Sanctæ Catharinæ pro rebus ad Fidem spectantibus transmissas, casset, & annullet, verum etiam omnibus, tam Ecclesiasticis, quam Secularibus personis injungitur, ut censuris in prædictis literis monitorialibus appositis, & comminationis nullatenus obediant, easdemque nullius efficacitæ reputent sub iisdem penis, quibus Perturbatores publicæ quietis obnoxii reperiuntur, nec non multa alia continentur Libertati, Immunitati, ac Jurisdictioni Ecclesiasticæ notoriè adversantia, ut in eadem Sententiâ uberius legitur, eandemque Sententiam publicis in locis affixam fuisse non sine maximo Christianidelium scandalo, ac perturbatione. Cumque summopere sit alienum à ratione, & a pietate, & Religione Catholicorum Hominum Ecclesiasticos Judices in sua jurisdictione, ac multò magis in rebus, & causis ad Catholicam Fidem pertinentibus, quoquomodo impedire, vel perturbare, quin potius ipsis cum eorum auxilium fuerit invocatum assistere teneantur; Præfatus Sanctissimus D. N., ne rem tam perniciosi exempli dissimulare videatur, firmis ante omnia remanentibus præfatis Archiepiscopi Melchliniensis literis monitorialibus, Decretum, seu Sententiam prædictam à Concilio Brabantie emanatam, cujus tenorem, non quidem approbandi, sed penitus, & omninò reprobandi animo, hic pro inserto voluit sufficienter haberi, & pro specificè declarato, habita super ea cum Venerabilibus Fratibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in totâ Republicâ Christianâ Generalibus Inquisitoribus deliberatione maturâ, & de eorum Fratrum consilio præfatam Sententiam cum omnibus, & singulis eam præcedentibus, & quomodolibet consequentibus, licet ipso jure nulla, irrita, inania, viribusque, & effectu penitus, & omninò vacua ab ipso initio fuerint, & sint, nihilominus ad abundantiorum cautelam, & quatenus opus sit, auctoritate Apostolicâ damnat, improbat, cassat, irritat, & nullius roboris, & momenti fuisse, & esse decernit, & declarat, ac pro insertis haberi vult.

Mandat insuper Sanctitas Sua quibuscunque Personis cujuslibet gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, etiam speciali, vel specialissima nota dignis, ne præfato Decreto, seu Sententiæ, vel eam quoquomodo præcedentibus, aut consequentibus ullo pacto obediant, aut deferant, vel illa in judicio, aut extra allegare, seu iis uti præsumant, perinde, ac si illa non emanassent, sub

penis